

Arrest

nr. 237 726 van 30 juni 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 mei 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 1 januari 1999.

De verzoekende partij verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 17 november 2018. Op 18 november 2018 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

Op 7 augustus 2019 wordt de verzoekende partij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gehoord.

Op 31 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, [J.M.N.], verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnische Pashtun te zijn en meer specifiek tot de Naseri-stam te behoren, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Ghwagiza, district Hisarak, in de Afghaanse provincie Nangarhar. U verklaart volgens uw taskara iets meer dan 19 jaar oud te zijn op het ogenblik van uw persoonlijk onderhoud. Naast vijf jaren onderwijs op school werkte u tevens als herder voor uw vader, die slager was. Van jongs af aan bent u al beloofd aan [Z.], een meisje van dezelfde stam als u dat in het naburige dorp Kabalo Kas woont.

Zolang u zich kan herinneren zijn uw twee oudste broers, [F.M.] en [S.], al talibanstijders. Ze houden zich ook bezig met ronselen van strijders en het verzamelen van ushr (belasting) voor de taliban. Uw broers wilden u ook rekruteren, maar daar ging u niet op in. Uw derde broer, [I.], steunde u daarin. De taliban van de regio hebben u in het verleden al eens een keer gestraft omdat u zonder hoofddeksel en zonder baard rondliep: u moest in koud water blijven zitten tot ze u lieten opstaan, sloegen u en lieten u zwaar labeur verrichten. Uw vader leefde toen nog en hij kwam tussenbeide met de malik (dorpshoofd), zodat men u uiteindelijk liet gaan.

Nadat uw vader gestorven was vernieuwden uw broers bij de taliban hun pogingen om u in te lijven. Ze sloegen u en eisten dat u bij de taliban zou gaan. Als u bleef weigeren, zouden ze u meenemen naar de frontlinie met Daesh (Islamitische Staat), wat u zeker niet zou overleven. Slechts de tussenkomst van uw moeder kon hen doen bedaren. Zij stelde dat jullie morgen zouden meegaan, en dat uw oudste broers jullie ondertussen met rust moesten laten. Gebruik makend van dit respijt nam uw broer [I.] u die nacht mee naar Jalalabad, zodat jullie konden vluchten voor de taliban. Jullie bleven niet in de stad maar regelden onmiddellijk een smokkelaar die jullie via Iran naar Turkije bracht. Via diverse doorreislanden reisden jullie verder, maar in Bulgarije raakte u tijdens een tussenkomst van de politie uw broer [I.] kwijt, en sindsdien hebt u niet meer van hem gehoord. U ging alleen verder en bereikte op 17 november 2018 België. Op 19 november 2018 diende u een verzoek tot internationale bescherming in.

Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u te zullen worden vermoord door uw broers.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u een taskara (Afghaans identiteitsbewijs) neergelegd. Uw advocaat heeft op 29 augustus 2019 een mail met twee opmerkingen over de notities van het persoonlijke onderhoud laten toevoegen aan het dossier.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u

zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (CGVS, p.2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Doorheen uw persoonlijk onderhoud is immers duidelijk geworden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen over uw familienetwerk in Afghanistan en dat er ernstige twijfels rijzen bij uw beweerde plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België. Het verschaffen van duidelijkheid over uw eerdere verblijfplaatsen en het netwerk waarover u in Afghanistan beschikt is echter van essentieel belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die u stelt te koesteren. Immers, indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfsituatie voorafgaand aan zijn vertrek uit Afghanistan, dient immers te worden besloten dat de vervolgingsfeiten, die zich volgens zijn verklaringen in een plaats van eerder verblijf in Afghanistan zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Om te beginnen dient te worden gewezen op uw tegenstrijdige en ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw familie en de personen in Afghanistan met wie u nog in contact staat. Zo stelt u aanvankelijk nadrukkelijk dat u alleen vrienden hebt in uw eigen dorp, waar er geen gsm-bereik is. U hebt bijgevolg ook geen contact meer met deze vrienden, en ook niet met uw familie die daar woont. U kan op geen enkele manier uw moeder contacteren, zo zegt u (CGVS, p.10). Nochtans zou u heel graag nog eens met uw moeder kunnen spreken (CGVS, p.11). Ook uw toekomstige schoonfamilie hebt u sinds uw vertrek uit Afghanistan niet meer kunnen contacteren (CGVS, p.11). Na de pauze wordt u de vraag voorgelegd wie de personen uit Jalalabad zijn met wie u kennelijk contact houdt. U doet hen af als "vrienden van Facebook", gewone mensen die u kent van in uw dorp Ghwagiza en die u bellen of contacteren als ze naar de stad Jalalabad gaan (CGVS, p.16). Dat valt moeilijk te rijmen met uw eerdere uitspraak dat het voor u niet mogelijk was om uw enige vrienden te bereiken omdat er in uw dorp geen gsmbereik is (CGVS, p.10). U bent hiermee ook geconfronteerd en minimaliseert deze vaststelling door te zeggen dat het slechts gaat om "een of twee" vrienden uit uw dorp die soms naar Jalalabad komen en met wie u dan soms spreekt, maar dat jullie het niet hadden over uw familie (CGVS, p.17). Dit roept natuurlijk de vraag op waarom u via deze vrienden dan geen bericht tot bij uw

moeder of uw schoonfamilie zou kunnen krijgen om te laten weten dat u het goed stelt. Volgens u kan dat niet omdat u moeder niet naar het lagere gebied kan komen (CGVS, p.16). U herhaalt dat ook nog eens als erop gewezen wordt dat uw moeder zich niet hoeft te verplaatsen (CGVS, p.17). Daarmee gaat u volstrekt voorbij aan de kwestie, namelijk dat uw dorpsgenoten volgens u heen en weer gaan tussen uw dorp en de stad Jalalabad en dus perfect geplaatst zijn om een boodschap over te brengen. U geeft dat uiteindelijk ook toe, maar herhaalt dan dat u met niemand hebt gesproken en geen contact hebt met uw familie (CGVS, p.17). Het is vreemd dat u in weerwil van uw verklaringen niet alleen blijkt contact te houden met mensen in Jalalabad, maar nooit enige poging zou hebben gedaan om het contact met uw eigen familie te herstellen.

Verder bent u er ook op gewezen dat een aantal van uw contactpersonen dezelfde familienaam gebruiken als u. Volgens u gaat het niet om verwanten maar stuurt u hen 'friend requests' omdat u dacht dat zij van dezelfde regio afkomstig zouden zijn als u (CGVS, p.17-18). Wat u daar dan mee zou willen bereiken is niet duidelijk aangezien u al hebt toegegeven dat u via Facebook reeds in contact staat met mensen uit uw eigen dorp (CGVS, p.16). Eigenaardig genoeg zijn deze contacten op een onbekend tijdstip sinds uw persoonlijk onderhoud verdwenen van de vriendenlijst op uw Facebook; er is nu nog maar één iemand met de naam [N.] te zien, die zich kennelijk in België bevindt (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.2). Een en ander noopt tot de conclusie dat u geen klare wijn schenkt over de personen in Jalalabad met wie u contact houdt.

Ook over uw broer [I.] overtuigen uw verklaringen allerm minst. Jullie zouden samen uit Afghanistan gevlucht zijn en hij reisde met u tot in Bulgarije, waar jullie elkaar kwijtraakten toen iedereen op de loep ging voor de politie. Sindsdien hebt u geen enkel bericht meer gehad van hem (CGVS, p.11). Ook met hem zou u graag contact opnemen, maar u hebt geen enkele stap ondernomen om hem te bereiken volgens uw aanvankelijke verklaringen. U kan niets doen, zegt u, want u hebt geen vrienden en weet niet wat u kan doen om hem te proberen contacteren (CGVS, p.11). Als u enkele voorbeelden worden gegeven van tussenpersonen aan wie u nieuws zou kunnen vragen en de tracing-procedure van het Rode Kruis wordt vermeld, zegt u dat wel te proberen maar dat u niet weet waar te gaan of wie te vragen (CGVS, p.11). Van de tracing-procedure blijkt u echter al gehoord te hebben omdat daarover werd gesproken in het opvangcentrum. U hebt daarover zelf nooit informatie gevraagd (CGVS, p.11). Het is evenwel weinig geloofwaardig dat u geen enkele inspanning zou getroosten om nog maar te informeren naar dergelijke procedure als u het bestaan daarvan kent en oprecht wenst uw broer terug te vinden. Later in het persoonlijk onderhoud blijkt trouwens dat u wel nog spreekt met vrienden in Afghanistan, wat u eerder ontkende. U houdt het er dan eerst op dat u met uw contacten in Nangarhar nooit hebt gesproken over [I.] (CGVS, p.17). Nochtans kan verondersteld worden dat [I.] allicht ook zou proberen om via vrienden en familie een bericht naar u te krijgen. U blijft er echter bij dat u dit nooit hebt gevraagd en ook niet weet of [I.] dat geprobeerd zou hebben (CGVS, p.17). U verandert dan even het onderwerp door naar een andere broer te verwijzen, alvorens te bevestigen dat u voor [I.] alles zou doen omdat hij u heeft helpen ontsnappen (CGVS, p.17). Dat u in die omstandigheden toch niet de minste inspanning hebt getroost om te proberen [I.] te bereiken, behalve zijn naam intypen op Facebook (CGVS, p.17) is opnieuw weinig aannemelijk. Doorheen de misleidende en ontwijkende antwoorden die u geeft over de mensen met wie u wel of niet contact houdt blijkt genoegzaam dat u een goed zicht op uw netwerk in Afghanistan probeert te verhinderen. Dit klemt des te meer daar u na diverse malen de vraag te hebben ontweken verklaart dat het voor u mogelijk zou zijn om in Jalalabad te wonen (CGVS, p.22) en dat uw familie over veel geld beschikt, wat uw vertrek uit Afghanistan vergemakkelijkte (CGVS, p.16). Gezien de problematische veiligheidssituatie die u schetst (CGVS, p.22) is het dus helemaal niet denkbeeldig dat uzelf of verwanten van u reeds eerder de relatieve veiligheid van de stad Jalalabad hadden opgezocht.

Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat uw kennis van de regio Hisarak opvallende hiaten vertoont. Zo kan u van de stroomafwaarts gelegen dorpen maar weinig vertellen, volgens u omdat u daar zelf niet geweest bent (CGVS, p.19). U noemt uiteindelijk toch drie namen van dorpen (CGVS, p.19). Daar waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat de precieze namen van de dorpen verbasterd kunnen worden bij het vertalen of noteren, is het evenwel weinig waarschijnlijk dat u het had over "Wotei" terwijl werd opgeschreven "Ganji Khil", zoals u na het persoonlijk onderhoud liet opmerken (zie Document 2). Het lijkt er sterk op dat u na het persoonlijk onderhoud probeerde om uw verklaringen op te smukken. Geen van deze dorpen kon echter worden teruggevonden op de kaart, waardoor het bestaan ervan bevestigd noch ontkend kan worden. Dat geldt trouwens ook over de plaatsen die volgens u na Do Ab op de weg naar het districtscentrum liggen (CGVS, p.19). Het is evenwel zeer opvallend dat u wel foutloos het hele parcours van Hisarak naar Jalalabad kan uiteenzetten (CGVS, p.21) terwijl u beweert slechts éénmaal eerder in uw leven het dorp te hebben verlaten, om in het districtscentrum een

taskara te gaan halen (CGVS, p.4). Dat u dan ook heel deze route kan reconstrueren nadat u een enkele keer het traject naar Jalalabad hebt afgelegd tijdens uw vlucht, maar zegt niet te weten welke dorpen er allemaal zijn in uw eigen omgeving in Hisarak, is weinig aannemelijk. Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van het profiel dat u zichzelf aanmeet.

Over de situatie in het dorp waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht moet overigens nog een andere belangrijke vaststelling vermeld worden. In het licht van uw verklaring dat uw schoonfamilie in een dorp Kabalo Kas/Kablo Kas verblijft, dat deel uitmaakt van uw eigen dorp Ghawgiza (CGVS, p.9), en dat u langs Do Ab moet gaan om het districtscentrum van Hisarak te bereiken (CGVS, p.19), mag met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden gesteld dat uw dorp op de OCHA-kaart als "Sera Ghogayza" vermeld staat (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dat is tevens de locatie van het grootste kamp in Hisarak voor IDP's en terugkeerders uit het buitenland (vrijwel uitsluitend Pakistan) volgens de cijfers die IOM verzamelde eind 2017 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3). Uit dezelfde bron mag worden afgeleid dat er in 2016 duizenden terugkeerders zijn toegekomen in Hisarak. Dat u dus zegt dat er in uw regio niemand was die in Pakistan is verbleven en terugkeerde (CGVS, p.22), is weinig plausibel. Zelfs indien u daar persoonlijk geen ervaringen mee had, is het niet aannemelijk dat u via uw stam, de dorpsgemeenschap waar u deel van uitmaakte of tijdens het bijwonen van het vrijdaggebed in de moskee van Alisher/Ali Shair nooit iets zou hebben opgevangen over de duizenden Afghanen die uit Pakistan terugkeerden.

U blijft tevens opvallend vaag over de toegang tot medische zorgen. Nadat u eerst zegt dat er geen kliniek is in uw omgeving, maar "misschien wel" in het districtscentrum, die u zelf nooit hebt gezien, geeft u plotseling ook nog mee dat deze kliniek zou zijn gebombardeerd door vliegtuigen. U zegt dan ook te weten dat de kliniek niet helemaal open is, maar dat er soms wel een of twee dokters zijn daar (CGVS, p.15). Het valt moeilijk te begrijpen dat u dergelijke informatie had en toch zou antwoorden dat er "misschien" een kliniek is in het districtscentrum.

Overigens is de kliniek van Hisarak inderdaad beschadigd geraakt in gevechten tussen taliban en regeringsleger (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4) maar kan geen informatie worden teruggevonden over een luchtbombardement op dit medisch centrum. Hierbij moet worden aangestipt dat het opzettelijk bestoken van een kliniek een oorlogsmisdaad is en dat een dergelijke aanval van een Amerikaans toestel op een hospitaal in Kunduz dagenlang in de media werd besproken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Het is dan ook enigszins verwonderlijk dat er over dergelijk incident geen enkele informatie terug te vinden valt.

U herkent de naam van de districtschef Abdul Khaliq, maar gevraagd naar alles wat u over hem weet kan u slechts enkele zaken opnoemen: "Hij is bekend, en hij was jihadi ook hij had een conflict met zijn eigen kozijnen aan vaderskant, hij was degene die Lal mahmad heeft gedood, Lal mahmad is gedood door hem, ik heb niet veel informatie." (CGVS, p.19). Abdul Khaliq is nochtans al sinds 2011 de districtschef in Hisarak en niet onbesproken omdat hij zijn troepen de instructie gaf om geen gevangenen te nemen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Het is dus vreemd dat u niet meer gedetailleerd en doorleefd kan vertellen over de achtergrond en reputatie van deze invloedrijke figuur in uw district. Van Gholam Sanayee Stanikzai hebt u gehoord dat hij de provinciegouverneur is van Nangarhar (CGVS, p.20). Het gaat in werkelijkheid om de politiechef van Nangarhar toen u daar nog gewoond zou hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7), en dus een van de tegenstrevers van de taliban, bij wie uw broers zouden strijden. Het is dan ook vreemd dat u zich daarin vergist. U geeft diverse namen van talibancommandanten in Hisarak waaronder ene Abdul Hassan (CGVS, p.18) maar u kan eerst niet meer informatie over hem geven dan wat u uit de vraag kan afleiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8), waarna u nog toevoegt dat hij ook woonde in Do Ab, daar ook een winkel had en wie zijn vader was (CGVS, p.20). Het is vreemd dat u niet spontaan meer in detail treedt over de operatie waarin hij stierf of over commandant Abdul Hassan zelf als u deze man van reputatie kende. De naam van zijn opvolger als baas van de taliban in het district, Abdul Jabar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), hebt u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p.20). Daar waar het CGVS dus wel erkent dat u een zekere affiniteit toont met het district Hisarak, moet worden besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u werkelijk uw hele leven lang in het dorp Ghawgiza hebt gewoond.

Ten overvloede wenst het CGVS nog aan te stippen dat het geenszins geloofwaardig is dat uw broers militante aanhangers van de taliban. Zo al kan worden aangenomen dat u niet op de hoogte was van

het feit dat de taliban hun eigen radiozender gebruiken voor propaganda (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.10), blijft het bijster ongeloofwaardig dat uw talibanbroers geen bezwaar maakten tegen radio Azadi (CGVS, p.18), een zender van Radio Free Europe/Radio Liberty, een door het Amerikaanse Congres gesubsidieerd mediakanaal met als expliciete missie om als vrije pers te fungeren voor onvrije of onvoldoende vrije landen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.11). Bovendien is het in de Afghaanse culturele context gebruikelijk dat de oudste man van de familie het gezinshoofd is en bijgevolg de autoriteit binnen de familie uitoefent (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.12 en 13). Het beeld dat u schetst van een vader die door zijn inwonende zoons wordt genegeerd is bijgevolg weinig overtuigend. Dat u dit afschildert als een gebruikelijke gang van zaken is al helemaal niet geloofwaardig (CGVS, p.12). U wisselt trouwens vage en tegenstrijdige uitspraken af als u wordt gevraagd naar hoe uw vader omging met deze situatie en hoe hij stond tegenover de taliban (CGVS, p.12-14) en kan geen concreet antwoord geven op de vraag hoelang uw broers al zinnens waren om u in te lijven, hoewel deze vraag u driemaal werd gesteld (CGVS, p.12,13). Ook over de houding van uw dorpsgenoten tegenover uw familie blaast u warm en koud: u hebt het afwisselend over één of twee huizen per dorp die tegen de taliban zijn (CGVS, p.13) en een algemene afkeuring vanwege uw dorpsgenoten, die vinden dat de taliban heel slechte dingen doen (CGVS, p.13) en daarom wilde niemand contact met uw broers (CGVS, p.14). Uw verklaringen reflecteren geen enkele vorm van persoonlijke beleving.

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde levenslange verblijf in het dorp Ghwagiza, gelegen in het district Hisarak van de provincie Nangarhar net zomin aannemelijk hebt gemaakt als uw profiel van schaapsherder wiens broers talibanleden waren, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van u noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Het door u neergelegde taskara kan deze inschatting niet wijzigen. In de eerste plaats dateert dit van 1391 (=2012-2013 in de Westerse kalender) waardoor uit dit enkele stuk niet volgt dat u ononderbroken daar zou hebben verbleven. Bovendien heerst er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie, waardoor aan Afghaanse documenten slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegekend. De opmerkingen die u hebt laten bezorgen nadat u een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud hebt ontvangen bevatten slechts enkele correcties van plaatsnamen die, zoals hierboven reeds uiteengezet, in meer of mindere mate als redelijk kunnen worden beschouwd, maar niet raken aan de kern van de zaak.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en mogelijk afkomstig bent uit Hisarak, of er ooit hebt gewoond. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio's van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst. Dit geldt overigens zowel voor u als uw vrienden en verwanten in Afghanistan.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade

in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afghaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis- december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.refworld.org/type,LEGALPOLICY,,,5a65c4334,0.html> of <https://www.refworld.org>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, de omstandigheden waarin u er verbleven heeft en de aard en omvang van uw sociale netwerk wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 07 augustus 2019 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België en over het steunnetwerk waarover u kan beschikken in Afghanistan. Ondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Hisarak heeft verbleven, kan er namelijk van

uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het standpunt van de partijen

2.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1A van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953, van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*", van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 48/3 en 48/4, §2, b-c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*" *juncto* het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, §2, b-c van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de middelen worden ze samen besproken.

De verzoekende partij zet haar middelen als volgt uiteen:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

zich buiten het land van herkomst bevinden;

een gegronde vrees voor vervolging hebben;

*"omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".
de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.*

Deze elementen toegepast op verzoeker:

zich buiten het land van herkomst bevinden

Verzoeker bevindt zich hier in België, waar hij zijn aanvraag tot asiel heeft ingediend op 19 november 2018.

een gegronde vrees voor vervolging hebben

Weliswaar vereist deze vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Op basis van de verklaringen van verzoeker wordt door verweerster geconcludeerd dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming heeft kunnen aantonen.

Verzoeker vreest het slachtoffer te worden van de gedwongen rekrutering door de Taliban.

Verzoekers gezinsleden zijn aanhangers van Taliban. Verzoeker zelf is ook gestraft geweest door de Taliban omdat hij zonder hoofddeksel en zonder baard rondliep.

Verzoeker kan de bescherming van de lokale autoriteiten niet krijgen omdat ze voor zichzelf niet kunnen zorgen.

Dat dit middel is gegrond."

en

"Verweerster stelt dat verzoeker verplicht is om samen te werken met de asielinstantie door informatie te geven over zijn familieleden, land en plaats van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroute, reisdocumenten en de redenen waarom hij asiel aanvraagt.

Verzoeker wenst dit een per een uiteen zetten en hij meent dat hij volledig voldoet aan zijn samenwerkingsplicht.

Familieleden:

Verzoeker stelt dat hij zowel bij de DVZ vragenlijst van het CGVS als bij het CGVS op een zeer coherente wijze heeft uitgelegd hoe zijn familie samengesteld is, waar ze verblijven en waarmee ze zich bezighouden.

In de bestreden beslissing staat geen punt waarin dit in twijfel getrokken is.

Lande en plaats van eerder verblijf:

Verzoeker stelt dat verweerster aan de hand van zeer dunne en gebrekkige motivering het verblijf van verzoeker in zijn regio in twijfel heeft getrokken.

Verzoeker verklaart zich nader:

De contacten met de vrienden via Facebook mag geen reden zijn om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken.

Deze contacten zijn via Facebook met de mensen in Jalalabad. Het feit dat verzoeker via hun geen contacten gezocht heeft met zijn moeder mag niet als een negatieve indicatie gezien worden.

Contacten hebben of niet hebben met zijn moeder veranderd niets aan de essentie van de zaak nl. de vrees voor vervolging.

Contacten hebben of niet hebben met iemand in Jalalabad veranderd niets aan de essentie van de zaak nl. de vrees voor vervolging.

Verweerster neemt ten onrechte verzoeker kwalijk omdat hij zijn broer Ishaq niet gezocht heeft.

Verzoeker verwijst naar pagina 17 van het gehoorverslag en hij meent dat hij op zijn manier zijn broer gezocht heeft:

Ik probeer vaak om zijn naam op Facebook te vinden er is een informatie, ik stuurde friend requests aan iedereen, ik spreek met hen maar ik kan mijn broer niet vinden.

Verzoeker wenst de aandacht van uw Raad te vestigen aan de volgende punten om zijn verblijf in zijn regio aan te tonen:

Waar luisteren jullie dan wel naar?

Azadi en Eniqas.

In Alisher een congregatie meskee

De namen van de commandanten in Hisrak.

Een spontane vraag over Abdul Khaliq die verzoeker beantwoord heeft. Verzoeker wist zelf dat hij van stam Marufkhil is

(Pagina 18)

Over papaver wie ervoor en wie daartegen is. Verzoeker wist dit perfect.

Waarom de taliban voorstander ervan zijn.

Hoe zijn dorp eruit ziet.

Waar naartoe de rivieren loopt en waar ze samenkomen.

Welke dorpen langs de jarbarkhil revier liggen? Zabley Zawara. Een kant is een zabley zaware en de andere kant is shavalan.

Hij is bekend, en hij was jihadi ook hij had een conflict met zijn eigen kozijnen aan vaderskant, hij was degene die Lala mohammad heeft gedood.

(pagina 19)

Deze informatie werden niet tegengesproken door verweerster. Deze informatie hebben evenmin een ingestudeerd karakter.

Behalve dat Abdul Khalid al lang dood is.

Over Abdul Hassan, zijn vadersnaam en zijn beroep en waar hij woonde. Verzoeker kon deze spontane vraag beantwoorden.

Over de schrijnen in zijn regio. (pagina 20)

Verzoeker wist waar een kliniek was en dat die kliniek gebombardeerd was. (pagina 15)

Verweerster denkt dat verzoeker regelmatig naar zijn schoonfamilie ging en ze verwacht ten onrechte van hem om informatie te hebben over IDP'S.

Eerder verzoeken:

Verzoeker was zeer duidelijk over eerdere verzoeken in andere landen en verweerster heeft hem evenmin kwalijk genomen over dit punt.

Reisroute:

Verzoeker heeft zowel bij de DVZ vragenlijst van het CGVS als bij het CGVS op een zeer coherente wijze uitgelegd hoe zijn familie samengesteld is, waar ze verblijven en waarmee ze zich bezighouden.

In de bestreden beslissing staat geen punt waarin dit in twijfel getrokken is.

Reisdocumentatie:

Verzoeker is op een illegale wijze naar Europa gekomen en hij kan geen documenten voorleggen over zijn reisweg. Verzoeker heeft wel een coherente verklaringen afgelegd heeft over zijn reisweg.

Redenen van de aanvraag tot internationale bescherming:

Verzoeker heeft meerdere keren herhaald waarom zijn leven in gevaar is in het land van herkomst. In verzoekers verklaringen is er geen sprake van de tegenstrijdigheden.

Verweerster heeft de vrees voor vervolging niet op een correcte wijze onderzocht omdat ze twijfel heeft over het verblijf van verzoeker in zijn regio. Zoals supra aangehaald vergist verweerster zich diep nopens dit punt.

Dat dit middel gegrond is."

en

"Verweerster heeft nagelaten om te motiveren waarom verzoeker niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op basis van artikel 48/4, §2, B – grond.

Hierbij wenst verzoeker te verwijzen naar § 39 van Elgafaji arrest over de 'sliding scale':

"Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming".

Verzoeker meent dat het rapport van UK Home Office met de titel "treatment van returnees" van toepassing is in zijn situatie.

Door verzoeker terug naar een land sturen waar hij zich moeilijk kan aanpassen, waar hij gemarginaliseerd wordt omdat hij anders is, schendt België artikel 3 EVRM.

Verzoeker wenst te verwijzen naar de volgende rapporten en hij meent dat nergens in Afghanistan veilig is voor hem:

May 2018 | EASO – European Asylum Support Office

Afghanistan

Report on security situation by province (Update of ID 350660, updated by ID 2010329)

Afghanistan Security Situation - Update (Special or Analytical Report, English)

Other examples of incidents involving civilian casualties in Jalabad include: One person was reportedly killed and eight others injured when a bomb exploded inside a vegetable shop in September 2017 (1123). At least six civilians, including a woman and a child, were reportedly killed and 13 others wounded when a suicide bomber on a motorbike detonated his explosives outside a football stadium
https://www.ecoi.net/en/file/local/1434285/90_1528284869_afghanistan-security-situation-2018.pdf

March 2018 | CNRR – Romanian National Council for Refugees

Afghanistan

Report on security situation and Taliban activities (human rights situation; security situation; key international actors)

Thematic Report - Security Situation and Taliban activities in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Other examples of incidents involving civilian casualties in Jalabad include: One person was reportedly killed and eight others injured when a bomb exploded inside a vegetable shop in September 2017 95 At least six civilians, including a woman and a child, were reportedly killed and 13 others wounded when a suicide bomber on a motorbike detonated his explosives outside a football stadium shortly

https://www.portalito.ro/documents/20181/67321/01_TR_CNRR.IGI+Security+Situatie+and+Taliban+Activities+in+Afghanistan+2018.03_EN.pdf/eccc886c-00d6-4656-9370-e3fa1f7554ce

Veiligheidssituatie in Kaboel en de grote steden en de situatie van de terugkeerders

2 March 2018 | UNHCR – UN High Commissioner for Refugees

Afghanistan

Presentation on the situation in Afghanistan (background; security situation; displacement; humanitarian situation; risk profiles; education; health; internal protection alternative / IFA)

International Protection Needs of asylum-seekers from Afghanistan; 12 March 2018 – Vienna, Austria (Expert Opinion or Position, English)

Slide 6 Regions most affected by conflict 16% of verified civilian casualties were recorded in Kabul city in 2017 For the first time, in 2017, UNAMA recorded attacks by ISK outside of Nangarhar or Kabul, in Herat province In 2017, conflict caused new internal displacement in 31 out of 34 provinces Southern Central Eastern South Eastern Western Northern North Eastern Central Highlands - [...] - Neither Kabul nor Herat city were safe for civilians in 2017, with both cities reporting hundreds of civilian casualties (Kabul city > 1,600, representing a 17% increase compared to 2016). - Although the Central Highlands has recorded relatively few civilian casualties in recent years, the local population (predominantly Hazara) is effectively isolated. [...] ISK has also claimed responsibility for recent attacks on Shia mosques in Kabul and Herat. Internal displacement: All 34 provinces are hosting IDPs, undermining their capacity to absorb returnees from Pakistan and Iran and provide adequate shelter, livelihoods, and basic services. [...] - Even in cities with a mixed population, such as Kabul and Herat, communities are largely segregated in different neighborhoods with minimal interaction. Although political alliances have formed between leaders of different communities, such alliances are primarily a result of political expedience rather than shared ideology and remain fragile. [...] In addition, UNHCR provides protection and assistance to almost 500 refugees and asylum-seekers of various nationalities residing in Kabul, Kandahar and Herat, registered under the UNHCR mandate in the absence of a national refugee law. - 58,592 registered Afghan refugees returned to Afghanistan in 2017 from Pakistan (98%), Iran (2%) and other countries.

https://www.ecoi.net/en/file/local/1426865/90_1521184267_unhcr-afg-ppt-aurvasi-patel-20180312-oegavn.pdf

in dit rapport staat dat noch Kaboel noch Herat veilig is voor de burger.

31 January 2018 | Oxfam (Author), published by ReliefWeb

Afghanistan

Report on influence of the return of refugees on the ongoing conflict (situation in Herat, Kunduz and Nangarhar provinces and Kabul)

Returning to Fragility: Exploring the link between conflict and returnees in Afghanistan (Special or Analytical Report, English)

Even when they can rely on family support, the general perception encountered in this research is that vulnerabilities are higher for unaccompanied minors, single women and female-headed households.

<https://www.ecoi.net/en/document/1425172.html>

25 January 2018 | RDC – Refugee Documentation Centre, Legal Aid Board Afghanistan

Query response on Afghanistan: Returned asylum seekers

Afghanistan – Information on treatment of returnees to Afghanistan, particularly deportees/failed asylum seekers or those who have returned from studying abroad. (Response, English)
Country Information Report Afghanistan) A report published by UK-registered charity the Refugee Support Network, in a chapter titled “Afghanistan overview”, states: “The situation faced by the returnee population is in fact bleaker, with unemployment and difficulties securing a sustainable livelihood an especial challenge for returnees and IDPs, particularly those attempting to re-settle in
https://www.ecoi.net/en/file/local/1423145/1788_1517321026_2501.pdf

18 June 2019 | ACLED - Armed Conflict Location and Events Dataset (Author), published by ReliefWeb
Afghanistan, Bangladesh, India, Indonesia, Myanmar, Pakistan, Philippines, Thailand, Vietnam
Brief analysis of conflict-related incidents in selected countries (Afghanistan; Pakistan; India; Myanmar; Philippines; Thailand; Bangladesh; Indonesia; Vietnam) as of 18 June 2019
Regional Overview – Asia 18 June 2019 (Periodical Report, English)
[...]
<https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/acleddata.comRegional%20Overview%20%20Asia%2018%20June%202019.pdf>”

2.2. Standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij brengt geen nota met opmerkingen bij.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad dient daarbij een gemotiveerd arrest te vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

3.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

De verzoekende partij verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat zij vreest gedood te worden door haar oudere broers, die allebei talibanstrijders zijn. Zij verklaart dat haar twee oudere broers al lange tijd de verzoekende partij en haar andere broer willen rekruteren bij de taliban. De verzoekende partij stelt tevens dat zij een keer gestraft is geweest door de taliban omdat zij geen hoed droeg en zich scheerde. Deze straf werd pas stopgezet nadat haar vader had onderhandeld. Een paar dagen voor haar vlucht,

stierf haar vader, waardoor de oudere broers de twee andere broers opnieuw wilden rekruteren. Nadat de verzoekende partij en haar broer weigerden, bonden de twee oudste broers hen vast en sloegen ze hen. Ze dreigden dat ze hen met geweld zouden meenemen als ze niet vrijwillig zouden meekomen en dat ze hen dan naar Daesh zouden brengen, zodat ze niet levend zouden terugkeren. De moeder en zussen van de verzoekende partij hebben dan gesmeekt om de verzoekende partij en haar broer te laten gaan en pas de dag erop mee te nemen. De verzoekende partij en haar broer hebben dan besloten om te vluchten en zijn naar Jalalabad gegaan om daar een smokkelaar te vinden. Van daaruit hebben zij dan Afghanistan ontvlucht. De verzoekende partij en haar broer zijn elkaar in Bulgarije kwijt geraakt.

Ter staving van haar vluchtrelaas legt de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken neer: haar taskara en een mail van haar advocaat met opmerkingen bij het gehoorverslag van haar persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS).

De taskara van de verzoekende partij bevat identiteitsgegevens die *in casu* niet betwist worden. Dit stuk heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoekende partij tijdens haar gehoren voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van haar vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij houdt voor dat zij haar twee oudste broers vreest, daar zij deel uitmaken van de taliban en haar reeds hebben bedreigd. De vrees voor vervolging is *in casu* aldus niet gebonden aan een specifieke plaats, maar aan bepaalde personen die deel uitmaken van verzoekers familie. De kernvraag is dan ook of de verzoekende partij het aannemelijk maakt dat haar broers talibanstrijders zijn en haar wilden rekruteren. *In casu* kan er echter geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaringen hieromtrent.

Zo stelt de verzoekende partij, die op het moment van deze verklaringen 20 jaar was, eerst dat haar twee oudste broers respectievelijk ongeveer 30 en 27 jaar zijn (stuk 17, vragenlijst DVZ, 4 juni 2019, vraag 17). Twee maanden later stelt zij, tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, dat haar broers 32 of 33 zijn. Zij geeft aan dat ze het niet precies weet, maar dat haar broer “zo oud leek” (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 8). Ondanks deze relatief jonge leeftijd, stelt de verzoekende partij dat haar broers al lang bij de taliban werken: “*al heel lang al, sinds de taliban bestaan*”. Het is niet geloofwaardig dat de verzoekende partij geen concreter antwoord kan geven dan te stellen dat zij werd geboren en dat ze zich een beetje herinnert van wanneer zij zijn beginnen te werken voor de taliban, terwijl zij maar ongeveer 10 jaar scheelt met haar broers. Bovendien geeft zij aan dat zij haar hele leven samen heeft gewoond met haar familie, waaronder ook haar oudste broers. Het is dan ook opmerkelijk dat de verzoekende partij niet veel meer kan vertellen over de werkzaamheden van haar broers dan te stellen dat zij vechten, mensen rekruteren en ushr (belastingen) inzamelen voor de taliban (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 8-9). Dit wringt des te meer omdat de verzoekende partij verklaart dat haar broers haar wilden rekruteren en dat zij allen samenwoonden, hoewel de rest van haar familie, waaronder ook haar vader, niets te maken wilden hebben met de taliban. De verzoekende partij slaagt er ook niet in, hoewel het haar driemaal wordt gevraagd, concreet te antwoorden op de vraag sedert wanneer haar broers haar probeerden in te lijven bij de taliban (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 12-13). Zij kan alleen zeggen dat zij in het verleden hierover met haar hadden gesproken, toen hun vader nog leefde.

Verder komt het, gelet op de Afghaanse patriarchale cultuur, niet geloofwaardig over dat de oudste broers, die nog in het ouderlijk huis woonden, weinig respect toonden ten opzichte van hun vader. De verzoekende partij verklaart dat haar ouders niet met de twee oudste zonen praatten, omdat zij niet met elkaar opschoten en omdat de zonen weigerden te luisteren naar de ouders. Zij beweert verder dat dergelijke familierelaties vaak voorkomen. Zij stelt dat haar vader hen wel in huis moest laten wonen, omdat de twee oudste zonen anders geweld zouden gebruiken. Uit de landeninfo, die beschikbaar werd gesteld in het administratief dossier, blijkt dat Afghanistan een patriarchale structuur kent, waarin het hoofd van de familie alle beslissingen voor de familie neemt. Het hoofd van de familie is klassiek de oudste man van de familie, wat *in casu* zou neerkomen op de vader van de verzoekende partij (stuk 14, landeninfo, deel 12 en 13). Het is dan ook opmerkelijk dat de verzoekende partij stelt dat de vader en zijn twee oudste zoons geenszins overeenkwamen en dat de zoons weigerden te luisteren naar, laat staan te gehoorzamen aan hun vader. Zeker in een situatie waar beide zoons, die beiden getrouwd zijn

en waarvan er ook één kinderen heeft, nog samen met hun gezin in het ouderlijk huis woonden (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 12-13). Verder is het volstrekt ongeloofwaardig dat de verzoekende partij, die verklaart in de voornoemde situatie opgegroeid te zijn geweest, geen weet heeft van het bestaan van een radiozender die de taliban gebruikt om haar leer te verspreiden. Meer nog, zij beweert dat zij thuis naar de radiozender Azadi luisteren, wat volgens de bijgevoegde landeninfo een zender van Radio Free Europe/Radio Liberty is (stuk 14, landeninfo, deel 11). Deze situatie lijkt tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van de verzoekende partij over haar gewelddadige broers die weigerden te gehoorzamen aan hun vader.

Gelet op voorgaande vaststellingen is het tevens ongeloofwaardig dat de twee oudste zonen akkoord zouden gaan om de verzoekende partij en hun andere broer een dag later mee te nemen naar de taliban, enkel omdat hun moeder en zussen hierom vroegen. Het is weinig geloofwaardig dat de oudste zonen hun twee broers een volledige dag vrijheid zouden gunnen. Zij waren immers op de hoogte van de overtuigingen van de verzoekende partij en hun andere broer aangaande de taliban en hadden dan ook kunnen verwachten dat zij zouden vluchten. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat de verzoekende partij en haar broer naar Jalalabad zijn kunnen vluchten, zonder opgemerkt te worden door de taliban (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 11).

Wat betreft het incident met de taliban waarbij de verzoekende partij werd gestraft omdat zij geen hoed op had en haar baard afschoor, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij niet veel informatie verschaft over de concrete situatie en wanneer deze heeft plaatsgevonden. Bovendien kan zij niet verklaren waarom zij stelt dat de taliban naar niemand in het dorp, zelfs niet naar de dorpsoudsten en de stamoudsten, luistert, maar dat de taliban haar wel heeft vrijgelaten van de straf, nadat haar vader was gaan praten met de malik. Het antwoord dat het toen ging om een straf omwille van een hoed en baard, en niet om rekrutering, kan niet overtuigen (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 10-15). De verzoekende partij verduidelijkt immers geenszins waarom de taliban in de ene instantie wel zou luisteren naar het dorp en de ouderen, en op andere momenten hen totaal niet zou gehoorzamen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van de verzoekende partij en haar vrees voor vervolging door de taliban bijgevolg niet geloofwaardig.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.4. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

3.4.1. Het juridisch kader

Volgens de bepalingen van artikel 48/4, § 1 wordt de subsidiaire beschermingsstatus toegekend aan:

“de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Volgens paragraaf 2 bestaat ernstige schade uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

3.4.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat de verzoekende partij geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

3.4.3. In zoverre de verzoekende partij zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij geconcludeerd wordt dat de verzoekende partij deze motieven niet aannemelijk maakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. De verzoekende partij maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Afghanistan zou hebben gekend.

3.4.4. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt (...) van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, (...), terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 (...).

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

(...)

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

De Raad herinnert aan de autonomie van de begrippen, zoals benadrukt in rechtspraak van het Hof. In dit opzicht heeft het Hof met name geoordeeld dat *“Artikel 15, sub c, van de richtlijn (...) daarentegen een bepaling [is] waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd.”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 28).

Het gegeven dat het Hof verder besluit dat de uitlegging gegeven aan artikel 15, sub c) *“volledig verenigbaar [is] met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 44) doet geen afbreuk aan de duidelijke autonomie die het Hof in zijn uitlegging verleent aan artikel 15, sub c) ten opzichte van artikel 3 van het EVRM.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risicoanalyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest *“Elgafaji”* waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *“er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen”* (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *“hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren*

dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De Raad merkt op dat de verwerende partij op grond van artikel 4.2 van de richtlijn 2011/95/EU, zoals omgezet in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, mag verlangen dat verzoeker verklaringen en documentatie ter staving van zijn nationaliteit, identiteit, inclusief zijn geboorteplaats en *“land(en) en plaats(en) van eerder verblijf”* voorlegt. De verplichting om mee te werken aan de vaststelling van de plaatsen van eerder verblijf, houdt niet in dat verzoeker het bewijs moet leveren *“recent en rechtstreeks”* uit een bepaalde regio te komen alvorens hij in een lidstaat zijn verzoek om internationale bescherming indient. Wel kan van de verzoeker worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn geboorteplaats en zijn verschillende verblijfplaatsen in Afghanistan, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat de werkelijke regio van herkomst kan worden bepaald. Het bepalen van de werkelijke regio van herkomst is des te meer van belang wanneer deze streek de plaats is waar verzoeker de bron van zijn ernstige schade situeert. Het is dan immers de werkelijke streek van herkomst in functie waarvan de vrees het risico op ernstige schade zal worden onderzocht. Hierbij merkt de Raad op dat de geboorteplaats en eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, enerzijds, niet steeds noodzakelijk de werkelijke regio van herkomst vormen, maar anderzijds wel indicatief kunnen zijn bij het bepalen van de regio ten aanzien waarvan het risico dient te worden beoordeeld. In dit verband wijst de Raad er nog op dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid op het Afgaanse grondgebied een reëel risico op de in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Met betrekking tot het eventuele risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet benadrukt de Raad dat het essentieel is dat de verzoeker om internationale bescherming zijn herkomst uit de regio waar hij stelt dergelijk risico bij terugkeer te lopen aannemelijk maakt. De verzoekende partij verklaart geboren te zijn in het dorp Ghwagiza gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar. De verzoekende partij zou tot aan haar vlucht uit Afghanistan in dit dorp verbleven hebben.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij betwist dat de verzoekende partij voor haar komst naar België in het dorp Ghwagiza gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar verbleven heeft.

De taskara heeft betrekking op haar persoonsgegevens. De Raad ziet in deze stand van zaken geen reden om verzoekers identiteit te betwisten, zoals hoger reeds aangegeven. Deze taskara werd uitgereikt in 1391, zodat dit stuk geen bewijs kan uitmaken van een recent verblijf in het district Hisrak tot aan haar vertrek uit Afghanistan. Bijgevolg moet worden nagegaan of verzoekers verklaringen omtrent zijn recente verblijfplaatsen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

De verzoekende partij verklaart vanaf haar geboorte tot aan haar vertrek naar België in het dorp Ghwagiza gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar verbleven te hebben. Er kan van de verzoekende partij redelijkerwijze worden verwacht dat zij over informatie beschikt waaruit kan blijken dat zij aldaar daadwerkelijk heeft verbleven gedurende de jaren voorafgaand aan haar komst naar België. De verzoekende partij verklaart dat zij een schaapsherder is en dat zij maar enkele jaren naar school is geweest. Voor zover dit profiel aangenomen kan worden, wijst de Raad erop dat ook al wordt van de verzoekende partij niet verwacht dat zij over alle maatschappelijke en (socio-)politieke aspecten van Afghanistan, en meer in het bijzonder haar beweerd regio van herkomst, een gedetailleerde kennis bezit, zijn er geen redenen die kunnen verhinderen dat de verzoekende partij haar herinneringen aan haar persoonlijke leven en onmiddellijke leefomgeving nauwgezet kan toelichten. Van de verzoekende

partij mag verwacht worden dat zij – ondanks haar laaggeschoold profiel – de situatie van haar dorp, de omliggende dorpen en het district kan schetsen, alsook dat zij op de hoogte is van de meest gekende leiders van haar regio. Zij beweert immers uit een dorp te komen met een hoge talibanaanwezigheid en daar altijd te hebben gewoond. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ruim de mogelijkheid werd geboden haar herkomst toe te lichten. Er werden zowel gerichte als open vragen gesteld die de verzoekende partij kon toelaten haar bekendheid aan te tonen met haar streek van herkomst en met de maatschappelijke en (socio-)politieke omgeving. Noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van de verzoekende partij, gelet op haar profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Haar kennis is echter ontoereikend.

Na lezing van de stukken van het rechtsplegingsdossier oordeelt de Raad dat in de bestreden beslissing terecht wordt gemotiveerd dat:

“Bovendien blijkt uit uw verklaringen ook dat uw kennis van de regio Hisarak opvallende hiaten vertoont. Zo kan u van de stroomafwaarts gelegen dorpen maar weinig vertellen, volgens u omdat u daar zelf niet geweest bent (CGVS, p.19). U noemt uiteindelijk toch drie namen van dorpen (CGVS, p.19). Daar waar het CGVS er begrip voor kan opbrengen dat de precieze namen van de dorpen verbasterd kunnen worden bij het vertalen of noteren, is het evenwel weinig waarschijnlijk dat u het had over “Wotei” terwijl werd opgeschreven “Ganji Khil”, zoals u na het persoonlijk onderhoud liet opmerken (zie Document 2). Het lijkt er sterk op dat u na het persoonlijk onderhoud probeerde om uw verklaringen op te smukken. Geen van deze dorpen kon echter worden teruggevonden op de kaart, waardoor het bestaan ervan bevestigd noch ontkend kan worden. Dat geldt trouwens ook over de plaatsen die volgens u na Do Ab op de weg naar het districtscentrum liggen (CGVS, p.19). Het is evenwel zeer opvallend dat u wel foutloos het hele parcours van Hisarak naar Jalalabad kan uiteenzetten (CGVS, p.21) terwijl u beweert slechts éénmaal eerder in uw leven het dorp te hebben verlaten, om in het districtscentrum een taskara te gaan halen (CGVS, p.4). Dat u dan ook heel deze route kan reconstrueren nadat u een enkele keer het traject naar Jalalabad hebt afgelegd tijdens uw vlucht, maar zegt niet te weten welke dorpen er allemaal zijn in uw eigen omgeving in Hisarak, is weinig aannemelijk. Dit ondermijnt nog verder de geloofwaardigheid van het profiel dat u zichzelf aanmeet.

Over de situatie in het dorp waar u heel uw leven zou hebben doorgebracht moet overigens nog een andere belangrijke vaststelling vermeld worden. In het licht van uw verklaring dat uw schoonfamilie in een dorp Kabalo Kas/Kablo Kas verblijft, dat deel uitmaakt van uw eigen dorp Ghawgiza (CGVS, p.9), en dat u langs Do Ab moet gaan om het districtscentrum van Hisarak te bereiken (CGVS, p.19), mag met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden gesteld dat uw dorp op de OCHA-kaart als “Sera Ghogayza” vermeld staat (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.1). Dat is tevens de locatie van het grootste kamp in Hisarak voor IDP's en terugkeerders uit het buitenland (vrijwel uitsluitend Pakistan) volgens de cijfers die IOM verzamelde eind 2017 (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.3). Uit dezelfde bron mag worden afgeleid dat er in 2016 duizenden terugkeerders zijn toegekomen in Hisarak. Dat u dus zegt dat er in uw regio niemand was die in Pakistan is verbleven en terugkeerde (CGVS, p.22), is weinig plausibel. Zelfs indien u daar persoonlijk geen ervaringen mee had, is het niet aannemelijk dat u via uw stam, de dorpsgemeenschap waar u deel van uitmaakte of tijdens het bijwonen van het vrijdaggebed in de moskee van Alisher/Ali Shair nooit iets zou hebben opgevangen over de duizenden Afghanen die uit Pakistan terugkeerden.

U blijft tevens opvallend vaag over de toegang tot medische zorgen. Nadat u eerst zegt dat er geen kliniek is in uw omgeving, maar “misschien wel” in het districtscentrum, die u zelf nooit hebt gezien, geeft u plotseling ook nog mee dat deze kliniek zou zijn gebombardeerd door vliegtuigen. U zegt dan ook te weten dat de kliniek niet helemaal open is, maar dat er soms wel een of twee dokters zijn daar (CGVS, p.15). Het valt moeilijk te begrijpen dat u dergelijke informatie had en toch zou antwoorden dat er “misschien” een kliniek is in het districtscentrum.

Overigens is de kliniek van Hisarak inderdaad beschadigd geraakt in gevechten tussen taliban en regeringsleger (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.4) maar kan geen informatie worden teruggevonden over een luchtbombardement op dit medisch centrum. Hierbij moet worden aangestipt dat het opzettelijk bestoken van een kliniek een oorlogsmisdaad is en dat een dergelijke aanval van een Amerikaans toestel op een hospitaal in Kunduz dagenlang in de media werd besproken (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.5). Het is dan ook enigszins verwonderlijk dat er over dergelijk incident geen enkele informatie terug te vinden valt.

U herkent de naam van de districtschef Abdul Khaliq, maar gevraagd naar alles wat u over hem weet kan u slechts enkele zaken opnoemen: "Hij is bekend, en hij was jihadi ook hij had een conflict met zijn eigen kozijnen aan vaderskant, hij was degene die Lal mahmad heeft gedood, Lal mahmad is gedood door hem, ik heb niet veel informatie." (CGVS, p.19). Abdul Khaliq is nochtans al sinds 2011 de districtschef in Hisarak en niet onbesproken omdat hij zijn troepen de instructie gaf om geen gevangenen te nemen (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.6). Het is dus vreemd dat u niet meer gedetailleerd en doorleefd kan vertellen over de achtergrond en reputatie van deze invloedrijke figuur in uw district. Van Gholam Sanayee Stanikzai hebt u gehoord dat hij de provinciegouverneur is van Nangarhar (CGVS, p.20). Het gaat in werkelijkheid om de politiechef van Nangarhar toen u daar nog gewoond zou hebben (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.7), en dus een van de tegenstrevers van de taliban, bij wie uw broers zouden strijden. Het is dan ook vreemd dat u zich daarin vergist. U geeft diverse namen van talibancommandanten in Hisarak waaronder ene Abdul Hassan (CGVS, p.18) maar u kan eerst niet meer informatie over hem geven dan wat u uit de vraag kan afleiden (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.8), waarna u nog toevoegt dat hij ook woonde in Do Ab, daar ook een winkel had en wie zijn vader was (CGVS, p.20). Het is vreemd dat u niet spontaan meer in detail treedt over de operatie waarin hij stierf of over commandant Abdul Hassan zelf als u deze man van reputatie kende. De naam van zijn opvolger als baas van de taliban in het district, Abdul Jabar (zie de aan het administratief dossier toegevoegde informatie, landeninfo nr.9), hebt u dan weer nog nooit gehoord (CGVS, p.20). Daar waar het CGVS dus wel erkent dat u een zekere affiniteit toont met het district Hisarak, moet worden besloten dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u werkelijk uw hele leven lang in het dorp Ghwagiza hebt gewoond."

De Raad benadrukt dat het in beginsel aan de verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe zij echter in gebreke blijft. De verzoekende partij gaat in op de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan zelf en stelt dat zij meerdere vragen spontaan correct heeft beantwoord. Dit betoog in het verzoekschrift kan bezwaarlijk als een dienstig verweer beschouwd worden. Ten eerste omdat zowel uit de EASO-rapporten en guidance note als uit het rapport van UNHCR blijkt dat in Afghanistan de veiligheidssituatie regionaal zeer verschillend is. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij drie rapporten neer. Uit voormelde rapporten blijkt niet dat voor heel Afghanistan geldt dat voor elke Afghaanse burger, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden. Daarom is het essentieel dat de verzoekende partij duidelijk de regio waar zij voor haar vlucht uit Afghanistan verbleven heeft ter kennis brengt van de Raad, zodat kan onderzocht worden of de verzoekende partij valt onder het toepassingsgebied van hypothese 1 of 2 uit het arrest "Elgafaji".

Bovendien wordt geenszins ontkend dat de verzoekende partij een zekere kennis heeft van de algemene situatie in het dorp Ghwagiza gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar. De verzoekende partij kon inderdaad enkele namen van regionale leiders opsommen of correct plaatsen. Zoals wordt aangehaald in het verzoekschrift, kan de verzoekende partij ook de vragen aangaande papavers en ushr correct beantwoorden. Echter zijn er meerdere zaken die het recent verblijf van de verzoekende partij in de voorgehouden regio onderuit halen. Zo beweert zij dat Abdul Khaliq, de voormalige districtschef, nog aan de macht was toen zij vertrok, terwijl deze persoon al enkele jaren overleden blijkt te zijn (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 18-20 en stuk 14, landeninfo, deel 11). Verder blijkt echter dat de verzoekende partij maar weinig kan vertellen over de omringende dorpen. Zij noemt uiteindelijk drie namen van dorpen (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 19). In haar opmerkingen bij het persoonlijk onderhoud, stelt zij: "Op pagina 19 werd er als dorpen 'katara', 'ganji khil' en 'langarkhil' genoteerd. Dit dient echter 'kokdare', 'wotei' en 'lawdarkhel' te zijn" (stuk 13, neergelegde documenten, deel 2). Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, kan er begrip worden opgebracht voor het feit dat de namen van dorpen vebasterd kunnen zijn, doch is het weinig waarschijnlijk dat de verzoekende partij verklaringen aflegde over het dorp "Wotei" terwijl dit in het persoonlijk onderhoud werd opgeschreven als "Ganji Khil".

Bovendien dient er opgemerkt te worden dat het frappant is dat de verzoekende partij het hele parcours van Hisarak naar Jalalabad kan uiteenzetten, terwijl zij verklaart maar éénmaal haar dorp te hebben verlaten (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 4 en 21), maar dat zij maar weinig informatie kan geven over de omringende dorpen in Hisarak.

De verzoekende partij heeft verder nog frappante verklaringen afgelegd aangaande haar regio van herkomst. Zo stelt zij dat er in haar regio niemand was die in Pakistan heeft verbleven en daarna is teruggekeerd (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 22). Echter verklaart de verzoekende partij dat haar schoonfamilie in een dorp Kabalo Kas/Kablo Kas verblijft, dat deel uitmaakt van haar eigen dorp Ghawgiza (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 9), en dat de verzoekende partij langs Do Ab moet gaan om het districtscentrum van Hisarak te bereiken (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 19). Uit de landeninfo kan dan met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid worden aangenomen dat het dorp van de verzoekende partij op de OCHA-kaart als “Sera Ghogayza” vermeld staat (stuk 14, landeninformatie, deel 1). Er blijkt echter ook uit de neergelegde landeninformatie dat “Sera Ghogayza” de locatie is van het grootste kamp in Hisarak voor ontheemden en terugkeerders uit het buitenland, voornamelijk Pakistan (stuk 14, landeninformatie, deel 3). Zelfs indien de verzoekende partij niet persoonlijk geconfronteerd is geweest met personen die zijn teruggekeerd uit Pakistan, is het niet geloofwaardig dat zij geen enkele kennis zou hebben van de duizenden Afghanen die teruggekeerd zijn uit Pakistan en opgevangen worden in haar dorp.

De verzoekende partij legt nog vage verklaringen af aangaande de toegang tot medische zorgen. Eerst verklaart zij dat er geen kliniek is in haar omgeving, maar “misschien wel” in het districtscentrum. Hierna geeft zij plots aan dat deze kliniek gebombardeerd werd door vliegtuigen. Zij verklaart verder dat deze kliniek niet volledig open is, maar dat er soms een of twee dokters aanwezig zijn (stuk 7, gehoorverslag CGVS, 7 augustus 2019, p 15).

Gelet op voorgaande vaststellingen, dient te worden opgemerkt dat de verzoekende partij meerdere vragen aangaande haar regio van herkomst niet correct heeft beantwoord. Er kan niet worden ontkend dat zij wel een zekere kennis over het district Hisarak heeft, maar haar verklaringen zijn te vaag en te onvolledig om te stellen dat zij met een naar redelijke waarschijnlijkheid voor haar vlucht nog in het dorp Ghawgiza woonde. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan aangenomen worden dat de verzoekende partij een zekere affiniteit toont met het district Hisarak, maar dat er niet aannemelijk wordt gemaakt dat zij voor haar vlucht nog in het dorp Ghawgiza woonde. Ter terechtzitting stelt de verzoekende partij dat verschillende familieleden in het verleden subsidiaire bescherming gekregen hebben. Deze elementen zijn echter onvoldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij zelf tot aan haar vlucht nog in het dorp Ghawgiza verbleven heeft.

De verzoekende partij slaagt er niet in de hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten. De verzoekende partij doet met haar betoog immers geen enkele afbreuk aan de talrijke motieven waarop de verwerende partij zich steunt om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden verblijf van de verzoekende partij tot in 2018 in het dorp Ghawgiza gelegen in het district Hisarak in de provincie Nangarhar.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij gedurende de laatste jaren voor haar komst naar België in het district Hisarak in de provincie Nangarhar verbleven heeft, noch dat zij in een gebied in Afghanistan verbleven heeft waar, gelet op het willekeurig geweld, de subsidiaire bescherming kan worden toegekend of waar, al naar het individuele geval, toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet. Het is de taak van de verzoekende partij om haar verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus.

Het komt de Raad immers niet toe om te speculeren over de verblijfplaats van de verzoekende partij voor haar komst naar België of over de vraag of de verzoekende partij afkomstig is uit een regio in de zin van artikel 48/5, §3 van de Vreemdelingenwet waar geen risico aanwezig is.

De Raad kan uit het voorgaande enkel afleiden dat de verzoekende partij zelf meent dat er in haar werkelijke regio van herkomst geen zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar deze regio een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dat de verzoekende partij geen elementen aanbrengt waarom zij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

3.5. *In casu* maakt de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst/verblijf van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. Bovendien blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ook rekening heeft gehouden en heeft geantwoord op de opmerkingen die de advocaat van de verzoekende partij heeft geformuleerd bij de notities van het persoonlijk onderhoud (stuk 13, neergelegde documenten, deel 2). Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zorgvuldig te werk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

3.7. Uit wat voorafgaat is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS